

Arrest

nr. 81 300 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 2 mei 2010 België te zijn binnengekomen, dient op 3 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 4 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 66 356 van 9 september 2011 weigert de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 22 september 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 5 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.6. Bij arrest nummer 73 622 van 20 januari 2012 verwerpt de Raad het tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2011 ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring.

1.7. Op 7 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de door verzoeker ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 10 februari 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[S., T.-A.][...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 1° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: [...] 8970 POPERINGE. Dat verblijfplaats van betrokkene op 29/11/2011 afgevoerd werd van ambstwege. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 22/09/2011) en ter kennis gebracht op 27/09/2011, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd :

[...]

Terwijl,

De verzoekende partij op het ogenblik dat het verzoekschrift werd verstuurd, effectief verbleef op het adres dat de verzoekende partij vermeldde in haar verzoekschrift;

Dat artikel 9ter - §3, 1° nergens voorschrijft op straffe van onontvankelijkheid, dat de betrokkene verplicht is om binnen een bepaalde termijn, zijn nieuwe woonplaats bekend te maken;

Dat de verzoekende partij overigens woonplaats heeft gekozen ten kantore van haar advocaat;

Dat de bestreden beslissing art. 9ter van de vreemdelingenwet schendt, en dat de beslissing een foutieve motivering bevat;

[...]”

3.2.1. De Raad wijst erop dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de aanvraag niet het adres van de feitelijke verblijfplaats in België bevat. Er wordt toegelicht dat het adres dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft opgegeven niet overeenstemt met het adres waar hij feitelijk verblijft, nu verzoeker op 29 november 2011 van ambtswege werd afgevoerd op het adres zoals opgegeven in de aanvraag. Tevens wordt gesteld dat verzoeker niet het adres van zijn nieuwe verblijfsplaats meedeelde aan het bestuur, zodat het bewijs ontbreekt dat verzoeker daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

[...]"

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat hij op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om op grond van medische redenen te worden gemachtigd tot een verblijf effectief verbleef op het door hem in de verblijfsaanvraag opgegeven adres. Hij beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering. Hij weerlegt verder geenszins het motief opgenomen in de bestreden beslissing dat hij van ambtswege is geschrapd op het adres zoals door hem opgegeven in de verblijfsaanvraag. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het gegeven dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag woonplaats heeft gekozen ten kantore van zijn raadsman doet daarnaast geen afbreuk aan de in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet opgenomen vereiste dat de aanvrager een "*in België verblijvende vreemdeling*" is en dat de aanvraag het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België dient te bevatten. Verzoekers argument dat nergens is bepaald dat hij verplicht zou zijn om zijn nieuwe woonplaats bekend te maken doet geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing, meer bepaald dat de door hem opgegeven verblijfplaats van ambtswege werd afgevoerd en dat het bewijs ontbreekt of hij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de aanvrager zelf, en *in casu* blijkt hij daar niet aan te hebben voldaan. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de bepalingen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS